

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 270/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 270/02	Sprawa C-458/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko K.P. (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Zwalczanie terroryzmu — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom — Zamrożenie środków finansowych — Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB — Artykuł 1 ust. 4 i 6 — Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 — Artykuł 2 ust. 3 — Decyzja Rady o pozostawieniu nazwy organizacji w wykazie osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych — Ważność)	2
2019/C 270/03	Sprawa C-612/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Zjednoczone Królestwo] — C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Odesłanie prejudycjalne — Antydumping — Wykładnia i ważność rozporządzeń nakładających ponownie cła antydumpingowe w następstwie wyroku Trybunału stwierdzającego nieważność — Podstawa prawna — Brak mocy wstecznej — Przedawnienie)	3

2019/C 270/04	Sprawa C-591/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 czerwca 2019 r. — Republika Austrii/Republika Federalna Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 18, 34, 56 i 92 TFUE — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące opłatę za użytkowanie infrastruktury dla pojazdów samochodowych osobowych — Sytuacja, w której właściciele pojazdów zarejestrowanych w tym państwie członkowskim korzystają ze zwolnienia z podatku od pojazdów samochodowych w wysokości odpowiadającej tej opłacie).....	4
2019/C 270/05	Sprawa C-607/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Memira Holding AB (Odesłanie prejudycjalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Grupa spółek — Swoboda przedsiębiorczości — Odliczenie strat poniesionych przez spółkę zależną niebędącą rezydentem — Pojęcie „strat ostatecznych” — Połączenie poprzez przejęcie spółki zależnej przez spółkę dominującą — Przepisy państwa siedziby spółki zależnej przyznające odliczenie strat w ramach połączenia jedynie podmiotowi, które je poniósł) ..	5
2019/C 270/06	Sprawa C-608/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Holmen AB (Odesłanie prejudycjalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Grupa spółek — Swoboda przedsiębiorczości — Odliczenie strat poniesionych przez spółkę zależną niebędącą rezydentem — Pojęcie „ostatecznych strat” — Zastosowanie do spółki pośrednio zależnej — Prawo państwa siedziby spółki dominującej wymagające bezpośredniego posiadania spółki zależnej — Prawo państwa siedziby spółki zależnej ograniczające odliczanie i zakazujące odliczania w roku likwidacji).....	6
2019/C 270/07	Sprawa C-660/17 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. — RF/Komisja (Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wysłanie skargi faksem — Złożenie oryginału skargi w sekretariacie Sądu po terminie — Opóźnienie w dostarczeniu poczty — Pojęcie „siły wyższej lub nieprzewidywalnych okoliczności”)	7
2019/C 270/08	Sprawa C-682/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — ExxonMobil Production Deutschland GmbH/Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Instalacja służąca do przetwarzania gazu ziemnego — Odzyskiwanie siarki — „Proces Clausa” — Wytwarzanie energii elektrycznej w urządzeniu pomocniczym — Wytwarzanie energii cieplnej — Emisja dwutlenku węgla (CO ₂) związanego w paliwie — Artykuł 2 ust. 1 — Zakres stosowania — Załącznik I — Działanie polegające na „spalaniu paliw” — Artykuł 3 lit. b) — Pojęcie „wytwórcy energii elektrycznej” — Artykuł 10a ust. 3 i 4 — System przejściowy zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Decyzja 2011/278/UE — Zakres stosowania — Artykuł 3 lit. c) — Pojęcie „podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe”).....	7
2019/C 270/09	Sprawa C-1/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa — Łotwa) — „Oribalt Rīga” SIA, dawniej „Oriola Rīga” SIA/Valsts ieņēmumu dienests (Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 30 ust. 2 lit. b) i c) — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 152 ust. 1 lit. a) i b) — Ustalanie wartości celnej towarów — Pojęcie „towarów podobnych” — Produkty lecznicze — Uwzględnienie wszystkich elementów mogących mieć wpływ na wartość ekonomiczną danego produktu leczniczego — Termin 90 dni, w którym przywożone towary powinny zostać sprzedane w Unii Europejskiej — Termin zawity — Nieuwzględnienie rabatów handlowych).....	8
2019/C 270/10	Sprawa C-41/18: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Włochy) — Meca Srl/Comune di Napoli (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2014/24/UE — Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) — Udzielanie zamówień publicznych na usługi — Fakultatywne podstawy wykluczenia z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia — Poważne wykroczenie zawodowe podważające uczciwość wykonawcy — Wypowiedzenie wcześniejszej umowy z powodu jej nienależytego wykonania — Sądowy środek zaskarżenia, który uniemożliwia dokonanie przez instytucję zamawiającą oceny niewywiązania się z umowy do czasu zakończenia postępowania sądowego).....	9

2019/C 270/11	Sprawa C-72/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona — Hiszpania) — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 pkt 1 — Zasada niedyskryminacji — Publiczny sektor szkolnictwa — Uregulowanie krajowe przyznające dodatek do wynagrodzenia jedynie nauczycielom zatrudnionym w ramach stosunku pracy na czas nieokreślony jako urzędnicy mianowani — Wykluczenie nauczycieli będących pracownikami kontraktowymi zatrudnionymi w systemie administracyjnym na czas określony — Pojęcie „powodów o charakterze obiektywnym”— Swoiste cechy statusu urzędnika mianowanego)	10
2019/C 270/12	Sprawa C-100/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Línea Directa Aseguradora SA/Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (Odesłanie prejudycjalne — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Dyrektywa 2009/103/WE — Artykuł 3 akapit pierwszy — Pojęcie „ruchu pojazdów”— Szkada materialna wyrządzona w nieruchomości przez pożar pojazdu zaparkowanego w prywatnym garażu tej nieruchomości — Pokrycie przez obowiązkowe ubezpieczenie)	11
2019/C 270/13	Sprawa C-291/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București — Rumunia) — Grup Servicii Petroliere SA/Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 148 lit. a) i c) — Zwolnienia związane z transportem międzynarodowym — Dostawa samopodnośnych morskich platform wiertniczych — Pojęcie „jednostek pływających przeznaczonych do żeglugi na pełnym morzu”— Zakres)	12
2019/C 270/14	Sprawa C-404/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen — Belgia) — Tine Vandebon; Jamina Hakebracht; Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen/WTG Retail BVBA (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Dostęp do zatrudnienia i warunki pracy — Artykuł 24 — Ochrona przed represjami — Odrzucenie kandydatury na stanowisko ze względu na ciążę kandydatki — Pracownik działający na rzecz tej kandydatki — Zwolnienie pracownika)	12
2019/C 270/15	Sprawa C-313/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie T-125/18, Associazione GranoSalus/Komisja, wniesione w dniu 25 kwietnia 2019 r. przez Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus)	13
2019/C 270/16	Sprawa C-336/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2019 r. — Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Unie Moskeeën Antwerpen VZW i Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG i KH, Executief van de Moslims van België i in., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België. Section belge du Congrès juif européen VZW i in./LI, Vlaamse regering, Waalse regering, Kosher Pultry BVBA i in. oraz Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)	15
2019/C 270/17	Sprawa C-360/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 3 maja 2019 r. — Crown Van Gelder BV/Autoriteit Consument en Markt	16
2019/C 270/18	Sprawa C-361/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collge van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 3 maja 2019 r. — De Ruitervof/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	17
2019/C 270/19	Sprawa C-372/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 10 maja 2019 r. — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)/Weareone.World BVBA, Wecandance NV	17
2019/C 270/20	Sprawa C-384/19: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii	18

2019/C 270/21	Sprawa C-387/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 17 maja 2019 r. — RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Bhaegel/Vlaams Gewest	19
2019/C 270/22	Sprawa C-388/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 17 maja 2019 r. — MK/Autoridade Tributária e Aduaneira	20
2019/C 270/23	Sprawa C-392/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 21 maja 2019 r. — VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz	20
2019/C 270/24	Sprawa C-401/19: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej	21
2019/C 270/25	Sprawa C-403/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 24 maja 2019 r. — Société Générale SA/Ministre de l'Action et des Comptes publics	22
2019/C 270/26	Sprawa C-437/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 31 maja 2019 r. — État du Grand-duché de Luxembourg/L	23
2019/C 270/27	Sprawa C-441/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2019 r. — TQ/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	24
2019/C 270/28	Sprawa C-445/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 6 czerwca 2019 r. — Viasat Broadcasting UK Ltd/TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii	24
2019/C 270/29	Sprawa C-475/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 kwietnia 2019 r. w sprawie T-229/17, Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 czerwca 2019 r. przez Republikę Federalną Niemiec	25
2019/C 270/30	Sprawa C-498/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawie T-530/18, Rumunia/Komisja, wniesione w dniu 27 czerwca 2019 r. przez Rumunię	27
Sąd		
2019/C 270/31	Sprawa T-488/18: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2019 r. — XC/Komisja	29
2019/C 270/32	Sprawa T-236/19: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — Comité de Douzelage de Houffalize/Komisja i EACEA	30
2019/C 270/33	Sprawa T-297/19: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2019 r. — Dragomir/Komisja	31
2019/C 270/34	Sprawa T-330/19: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2019 r. — PNB Banka i in./EBC	32
2019/C 270/35	Sprawa T-344/19: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Front Polisario/Rada	33
2019/C 270/36	Sprawa T-356/19: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2019 r. — Front Polisario/Rada	35

2019/C 270/37	Sprawa T-358/19: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2019 r. — Groupe Canal +/Komisja	35
2019/C 270/38	Sprawa T-367: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2019 r. — Camerin/Komisja.....	36
2019/C 270/39	Sprawa T-368/19: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Datenlotsen Informationssysteme/Komisja ...	37
2019/C 270/40	Sprawa T-375/19: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Pisoni/Parlament	39
2019/C 270/41	Sprawa T-377/19: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Topcart/EUIPO — Carl International (TC CARL).....	39
2019/C 270/42	Sprawa T-378/19: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Topcart/EUIPO — Carl International (TC CARL).....	40
2019/C 270/43	Sprawa T-379/19: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO (Serviceplan)	41
2019/C 270/44	Sprawa T-380/19: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO (Serviceplan Solutions).....	42
2019/C 270/45	Sprawa T-381/19: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — adp Gauselmann/EUIPO — Gameloft (City Mania).....	43
2019/C 270/46	Sprawa T-382/19: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Turk Hava Yollari/EUIPO — Sky (skylife).....	44
2019/C 270/47	Sprawa T-383/19: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — CI i in./Parlament i Rada.....	45
2019/C 270/48	Sprawa T-385/19: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Mazzone/Parlament	46
2019/C 270/49	Sprawa T-388/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Puigdemont i Casamajó i Comín i Oliveres/Parlament	47
2019/C 270/50	Sprawa T-389/19: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Coppo Gavazzi/Parlament	48
2019/C 270/51	Sprawa T-390/19: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Muscardini/Parlament	50
2019/C 270/52	Sprawa T-391/19: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. —Vinci/Parlament	50
2019/C 270/53	Sprawa T-392/19: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Mantovani/Parlament.....	51
2019/C 270/54	Sprawa T-400/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Iccrea Banca/SRB.....	52

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 270/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 263 z 5.8.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 255 z 29.7.2019

Dz.U. C 246 z 22.7.2019

Dz.U. C 238 z 15.7.2019

Dz.U. C 230 z 8.7.2019

Dz.U. C 220 z 1.7.2019

Dz.U. C 213 z 24.6.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko K.P.

(Sprawa C-458/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Zwalczanie terroryzmu — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom — Zamrożenie środków finansowych — Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB — Artykuł 1 ust. 4 i 6 — Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 — Artykuł 2 ust. 3 — Decyzja Rady o pozostawieniu nazwy organizacji w wykazie osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych — Ważność)

(2019/C 270/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

K.P.

Sentencja

1) Badanie pytania prejudycjalnego nie wykazało, by istniał jakikolwiek element mogący podważać ważność:

— decyzji Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE;

— decyzji Rady 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, i uchylającej decyzję 2007/445/WE;

- decyzji Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, i uchylającej decyzję 2007/868/WE oraz
 - decyzji Rady 2009/62/WE z dnia 26 stycznia 2009 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, i uchylającej decyzję 2008/583/WE.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 501/2009 z dnia 15 czerwca 2009 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, i uchylającego decyzję 2009/62/WE, w zakresie, w jakim na jego mocy nazwa organizacji Tygrysy — Wyzwoliciele Tamińskiego Ilamu została pozostawiona w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu.

(¹) Dz. U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Zjednoczone Królestwo] — C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-612/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Antydumping — Wykładnia i ważność rozporządzeń nakładających ponownie cła antydumpingowe w następstwie wyroku Trybunału stwierdzającego nieważność — Podstawa prawna — Brak mocy wstecznej — Przedawnienie)

(2019/C 270/03)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C & J Clark International Ltd

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Sentencja

- 1) Analiza pytań przedłożonych Trybunałowi dotyczących ważności nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1395 z dnia 18 sierpnia 2016 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i wyprodukowanych przez Buckingham Shoe Mfg Co., Ltd., Buildyret Shoes Mfg., DongGuan Elegant Top Shoes Co. Ltd, Dongguan Stella Footwear Co Ltd, Dongguan Taiway Sports Goods Limited, Foshan City Nanhai Qun Rui Footwear Co., Jianle Footwear Industrial, Sihui Kingo Rubber Shoes Factory, Synfort Shoes Co. Ltd., Taicang Kotoni Shoes Co. Ltd., Wei Hao Shoe Co. Ltd., Wei Hua Shoe Co. Ltd., Win Profile Industries Ltd oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 ani rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1647 z dnia 13 września 2016 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz

niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Wietnamu i wyprodukowanych przez Best Royal Co. Ltd, Lac Cuong Footwear Co., Ltd, Lac Ty Co., Ltd, Saoviet Joint Stock Company (Megastar Joint Stock Company), VMC Royal Co Ltd, Freetrend Industrial Ltd. oraz jej spółkę powiązaną Freetrend Industrial A (Vietnam) Co, Ltd., Fulgent Sun Footwear Co., Ltd, General Shoes Ltd, Golden Star Co, Ltd, Golden Top Company Co., Ltd, Kingmaker Footwear Co. Ltd., Tripos Enterprise Inc., Vietnam Shoe Majesty Co., Ltd, oraz w sprawie wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14.

- 2) Zasady dotyczące przedawnienia przewidziane w art. 221 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., znajdując zastosowanie do poboru ceł antidumpingowych nałożonych na mocy rozporządzeń wykonawczych, o których mowa w pkt 1 sentencji niniejszego wyroku.

(¹) Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 czerwca 2019 r. — Republika Austrii/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-591/17) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 18, 34, 56 i 92 TFUE — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące opłatę za użytkowanie infrastruktury dla pojazdów samochodowych osobowych — Sytuacja, w której właściciele pojazdów zarejestrowanych w tym państwie członkowskim korzystają ze zwolnienia z podatku od pojazdów samochodowych w wysokości odpowiadającej tej opłacie)

(2019/C 270/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciele: G. Hesse, J. Schmoll i C. Drexel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i S. Eisenberg, pełnomocnicy, wspierani przez C. Hillgrubera, Rechtsanwalt)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: J. Langer, J.M. Hoogveld i M.K. Bulterman, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: J. Nymann-Lindgren i M. Wolff, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wprowadzając opłatę za użytkowanie infrastruktury dla pojazdów samochodowych osobowych i przewidując jednocześnie zwolnienie z podatku od pojazdów samochodowych w wysokości co najmniej równej pobranej opłacie na korzyść właścicieli pojazdów zarejestrowanych w Niemczech, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18, 34, 56 i 92 TFUE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

- 3) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami w wysokości trzech czwartych kosztów poniesionych przez Republikę Austrii i pokrywa własne koszty.
- 4) Republika Austrii pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.
- 5) Królestwo Niderlandów i Królestwo Danii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Memira Holding AB

(Sprawa C-607/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Grupa spółek — Swoboda przedsiębiorczości — Odliczenie strat poniesionych przez spółkę zależną niebędącą rezydentem — Pojęcie „strat ostatecznych” — Połączenie poprzez przejęcie spółki zależnej przez spółkę dominującą — Przepisy państwa siedziby spółki zależnej przyznające odliczenie strat w ramach połączenia jedynie podmiotowi, które je poniósł)

(2019/C 270/05)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona przeciwna: Memira Holding AB

Sentencja

- 1) Dla uznania, że straty spółki zależnej niebędącej rezydentem mają charakter ostateczny w rozumieniu pkt 55 wyroku z dnia 13 grudnia 2005 r., Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), okoliczność, że państwo członkowskie, którego rezydentem jest spółka zależna, nie pozwala na przeniesienie strat spółki na innego podatnika w przypadku połączenia, podczas gdy takie przeniesienie jest przewidziane przez państwo członkowskie, którego rezydentem jest spółka dominująca, w przypadku połączenia spółek będących rezydentami, nie ma decydującego znaczenia, chyba że spółka dominująca wykaże, iż nie ma ona możliwości uwzględnienia tych strat poprzez doprowadzenie do tego, w szczególności w drodze zbycia, by zostały one uwzględnione podatkowo przez osobę trzecią w przyszłych latach podatkowych.
- 2) W sytuacji gdyby okoliczność wskazana w pytaniu pierwszym miała znaczenie, nieistotny byłby fakt, iż w państwie siedziby spółki zależnej nie istnieje żaden inny podmiot, który mógłby odliczyć te straty w przypadku połączenia, gdyby zezwolono na takie odliczenie.

(¹) Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Holmen AB

(Sprawa C-608/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Grupa spółek — Swoboda przedsiębiorczości — Odliczenie strat poniesionych przez spółkę zależną niebędącą rezydentem — Pojęcie „ostatecznych strat” — Zastosowanie do spółki pośrednio zależnej — Prawo państwa siedziby spółki dominującej wymagające bezpośredniego posiadania spółki zależnej — Prawo państwa siedziby spółki zależnej ograniczające odliczanie i zakazujące odliczania w roku likwidacji)

(2019/C 270/06)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona przeciwna: Holmen AB

Sentencja

- 1) Pojęcie ostatecznych strat spółki zależnej niebędącej rezydentem w rozumieniu pkt 55 wyroku z dnia 13 grudnia 2005 r., Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), nie ma zastosowania do spółki pośrednio zależnej, chyba że wszystkie spółki znajdujące się w strukturze grupy pomiędzy spółką dominującą występującą o grupową ulgę podatkową oraz spółką pośrednio zależną ponoszącą straty, które mogą zostać uznane za ostateczne, są rezydentami tego samego państwa członkowskiego.
- 2) Dla celów oceny ostatecznego charakteru strat spółki zależnej niebędącej rezydentem w rozumieniu pkt 55 wyroku z dnia 13 grudnia 2005 r., Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), okoliczność, że państwo członkowskie, na którego terytorium ma siedzibę spółka zależna, nie pozwala na przeniesienie strat spółki na innego podatnika w roku likwidacji, nie jest rozstrzygająca, chyba że spółka dominująca wykaze, iż nie ma ona możliwości takiego uwzględnienia tych strat, które doprowadziłyby do tego, w szczególności w drodze zbycia, że zostaną one uwzględnione przez osobę trzecią w przyszłych latach podatkowych.
- 3) W przypadku gdy okoliczność, o której mowa w pkt 2 niniejszej sentencji, miałaby znaczenie, bez znaczenia jest środek, przez który uregulowanie państwa siedziby spółki zależnej wykazującej straty, które mogą zostać zakwalifikowane jako ostateczne, skutkuje tym, że część strat nie mogła zostać odliczona od bieżących zysków deficytowej spółki zależnej lub od zysków innego podmiotu należącego do tej samej grupy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. — RF/Komisja**(Sprawa C-660/17 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Wysłanie skargi faksem — Złożenie oryginału skargi w sekretariacie Sądu po terminie — Opóźnienie w dostarczeniu poczty — Pojęcie „siły wyższej lub nieprzewidywalnych okoliczności”)**

(2019/C 270/07)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: RF (przedstawiciel: K. Komar-Komarowski, radca prawny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Szczodrowski, G. Meessen i I. Rogalski, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wniosek o dopuszczenie nowych dowodów zostaje oddalony.
- 2) Odwołanie zostaje oddalone.
- 3) RF pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin — Niemcy) — ExxonMobil Production Deutschland GmbH/Bundesrepublik Deutschland**(Sprawa C-682/17) ⁽¹⁾****(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Instalacja służąca do przetwarzania gazu ziemnego — Odzyskiwanie siarki — „Proces Clausa” — Wytwarzanie energii elektrycznej w urządzeniu pomocniczym — Wytwarzanie energii cieplnej — Emisja dwutlenku węgla (CO₂) związanego w paliwie — Artykuł 2 ust. 1 — Zakres stosowania — Załącznik I — Działanie polegające na „spalaniu paliw” — Artykuł 3 lit. b) — Pojęcie „wytwórcy energii elektrycznej” — Artykuł 10a ust. 3 i 4 — System przejściowy zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Decyzja 2011/278/UE — Zakres stosowania — Artykuł 3 lit. c) — Pojęcie „podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe”)**

(2019/C 270/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że instalacja taka jak instalacja będąca przedmiotem postępowania głównego, która w ramach swojej działalności polegającej na „spalaniu paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 [megawatów (MW)]” w rozumieniu załącznika I do tej dyrektywy wytwarza energię elektryczną wykorzystywaną zasadniczo na własne potrzeby, powinna być uważana za „wytwórcę energii elektrycznej” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli instalacja ta, po pierwsze, prowadzi jednocześnie działalność w zakresie wytwarzania produktu, który nie jest objęty zakresem tego załącznika, a po drugie, wprowadza w sposób ciągły, za wynagrodzeniem, część wytworzonej energii elektrycznej, choćby nieznaczną, do publicznej sieci elektroenergetycznej, do której rzezona instalacja powinna być w sposób ciągły przyłączona ze względów technicznych.
- 2) Artykuł 3 lit. c) decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87 należy interpretować w ten sposób, że instalacja taka jak instalacja będąca przedmiotem postępowania głównego, w zakresie, w jakim powinna być uznana za „wytwórcę energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87, nie ma prawa do uzyskania bezpłatnych uprawnień do emisji w związku z działalnością polegającą na „spalaniu paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW”, o którym mowa w załączniku I do tej dyrektywy, gdy ciepło to jest stosowane do celów innych niż produkcja energii elektrycznej, gdyż taka instalacja nie spełnia przesłanek przewidzianych w art. 10a ust. 4–8 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa — Łotwa) — „Oribalt Rīga” SIA, dawniej „Oriola Rīga” SIA/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-1/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 30 ust. 2 lit. b) i c) — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 152 ust. 1 lit. a) i b) — Ustalenie wartości celnej towarów — Pojęcie „towarów podobnych” — Produkty lecznicze — Uwzględnienie wszystkich elementów mogących mieć wpływ na wartość ekonomiczną danego produktu leczniczego — Termin 90 dni, w którym przywożone towary powinny zostać sprzedane w Unii Europejskiej — Termin zawity — Nieuwzględnienie rabatów handlowych)

(2019/C 270/09)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Oribalt Rīga” SIA, dawniej „Oriola Rīga” SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 30 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wartość celna towarów, takich jak produkty lecznicze rozpatrywane w postępowaniu głównym, jest obliczana przy zastosowaniu metody odliczeniowej przewidzianej w tym przepisie, właściwe krajowe organy celne powinny przy ustalaniu „towarów podobnych” wziąć pod uwagę każdy istotny element, taki jak odpowiedni skład tych towarów, ich substytucyjny charakter w kontekście ich skutków oraz ich zamienność handlową, dokonując w ten sposób oceny okoliczności faktycznych z uwzględnieniem każdej okoliczności, która może mieć wpływ na rzeczywistą wartość gospodarczą tych towarów, włączając w to pozycję na rynku przywożonego towaru i jego producenta.
- 2) Artykuł 152 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia jednostkowej ceny przywożonych towarów zgodnie z metodą przewidzianą w art. 30 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, przewidziany w art. 152 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2454/93 termin 90 dni, w którym przywożone towary powinny być sprzedane w Unii Europejskiej, jest terminem zawitym.
- 3) Artykuł 30 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu wartości celnej przywożonych towarów na podstawie tego przepisu nie można uwzględnić obniżek cen sprzedaży tych towarów.

(¹) Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Włochy) — Meca Srl/Comune di Napoli

(Sprawa C-41/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2014/24/UE — Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) — Udzielanie zamówień publicznych na usługi — Fakultatywne podstawy wykluczenia z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia — Poważne wykroczenie zawodowe podważające uczciwość wykonawcy — Wypowiedzenie wcześniejszej umowy z powodu jej nienależytego wykonania — Sądowy środek zaskarżenia, który uniemożliwia dokonanie przez instytucję zamawiającą oceny niewywiązania się z umowy do czasu zakończenia postępowania sądowego)

(2019/C 270/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Meca Srl

Strona pozwana: Comune di Napoli

przy udziale: Sirio Srl

Sentencja

Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego wniesienie sądowego środka zaskarżenia na decyzję o wypowiedzeniu umowy w sprawie zamówienia publicznego podjętą przez instytucję zamawiającą z powodu znaczących nieprawidłowości, do których doszło w czasie wykonywania tej umowy, uniemożliwia dokonanie przez instytucję zamawiającą, która organizuje nowy przetarg, jakiegokolwiek oceny, na etapie selekcji oferentów, w zakresie rzetelności wykonawcy, którego dotyczyło to wypowiedzenie.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona — Hiszpania) — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Sprawa C-72/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 pkt 1 — Zasada niedyskryminacji — Publiczny sektor szkolnictwa — Uregulowanie krajowe przyznające dodatek do wynagrodzenia jedynie nauczycielom zatrudnionym w ramach stosunku pracy na czas nieokreślony jako urzędnicy mianowani — Wykluczenie nauczycieli będących pracownikami kontraktowymi zatrudnionymi w systemie administracyjnym na czas określony — Pojęcie „powodów o charakterze obiektywnym” — Swoiste cechy statusu urzędnika mianowanego)

(2019/C 270/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daniel Ustariz Aróstegui

Strona pozwana: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które zastrzega przysługiwanie dodatku do wynagrodzenia nauczycielom zatrudnionym w ramach stosunku pracy na czas nieokreślony w charakterze urzędników mianowanych, z wyłączeniem w szczególności nauczycieli będących pracownikami kontraktowymi zatrudnionymi w systemie administracyjnym na czas określony, jeśli ukończenie pewnego okresu służby stanowi jedyny warunek przyznania wspomnianego dodatku.

(¹) Dz. U. C 161 z 7.5.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Línea Directa Aseguradora SA/Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

(Sprawa C-100/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Dyrektywa 2009/103/WE — Artykuł 3 akapit pierwszy — Pojęcie „ruchu pojazdów” — Szkada materialna wyrządzona w nieruchomości przez pożar pojazdu zaparkowanego w prywatnym garażu tej nieruchomości — Pokrycie przez obowiązkowe ubezpieczenie)

(2019/C 270/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Línea Directa Aseguradora SA

Strona przeciwna: Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Sentencja

Artykuł 3 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności należy interpretować w ten sposób, że pojęciem „ruchu pojazdów”, o którym mowa w tym przepisie, jest objęta sytuacja, taka jak omawiana w postępowaniu głównym, w której pojazd zaparkowany w prywatnym garażu nieruchomości, używany zgodnie z jego funkcją środka transportu, zapalił się, wywołując pożar, który znajduje swe źródło w instalacji elektrycznej tego pojazdu i który spowodował szkody w tej nieruchomości, nawet wówczas, gdy wspomniany pojazd nie przemieszczał się od ponad 24 godzin przed wybuchem pożaru.

(¹) Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București — Rumunia) — Grup Servicii Petroliere SA/ Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-291/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 148 lit. a) i c) — Zwolnienia związane z transportem międzynarodowym — Dostawa samopodnośnych morskich platform wiertniczych — Pojęcie „jednostek pływających przeznaczonych do żeglugi na pełnym morzu” — Zakres)

(2019/C 270/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grup Servicii Petroliere SA

Strona przeciwna: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Sentencja

Artykuł 148 lit. a) i c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że zawarte w nim wyrażenie „jednostki pływające przeznaczone do żeglugi na pełnym morzu” nie ma zastosowania do dostawy konstrukcji pływających takich jak samopodnośne morskie platformy wiertnicze w rodzaju takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, które są wykorzystywane głównie do stacjonarnej eksploatacji podmorskich złóż węgłowodorów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen — Belgia) — Tine Vandebon; Jamina Hakelbracht; Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen/WTG Retail BVBA

(Sprawa C-404/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Dostęp do zatrudnienia i warunki pracy — Artykuł 24 — Ochrona przed represjami — Odrzucenie kandydatury na stanowisko ze względu na ciężę kandydatki — Pracownik działający na rzecz tej kandydatki — Zwolnienie pracownika)

(2019/C 270/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Tine Vandenbon; Jamina Hakelbracht; Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Strona pozwana: WTG Retail BVBA

Sentencja

Artykuł 24 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, zgodnie z którym w sytuacji, w której osoba uważająca, iż padła ofiarą dyskryminacji ze względu na płeć, złożyła skargę, pracownik, który opowiedział się po jej stronie, jest chroniony przed represjami ze strony pracodawcy tylko wtedy, gdy występuje jako świadek w ramach rozpatrywania tej skargi, a jego zeznania odpowiadają wymogom formalnym przewidzianym w tych przepisach.

(¹) Dz. U. C 311 z 3.9.2018.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie T-125/18,
Associazione GranoSalus/Komisja, wniesione w dniu 25 kwietnia 2019 r. przez Associazione Nazionale
GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus)**

(Sprawa C-313/19 P)

(2019/C 270/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus)
(przedstawiciel: G. Dalfino, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie od wyroku Sądu jest oparte na naruszeniu art. 263 akapit czwarty TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 6 i 13 europejskiej konwencji praw człowieka.
2. Strona wnosząca odwołanie podnosi przede wszystkim naruszenie art. 263 akapit czwarty TFUE, ponieważ Sąd nie uwzględnił okoliczności, że Associazione GranoSalus ma legitymację procesową na mocy indywidualnej legitymacji procesowej swoich członków, a to ze względu na fakt, iż zaskarżone rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/2324 „dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie”, jako „akt regulacyjny, który dotyczy ich bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych”.

W tym względzie Associazione GranoSalus podnosi, że Sąd błędnie zastosował wskazany wyżej przepis, ponieważ wykluczył spełnienie wymogu indywidualnego oddziaływania z powodu tego, że „zaskarżony akt dotyczy rzekomo niektórych z członków [strony wnoszącej odwołanie] z uwagi na ich ogólną cechę konsumentów oraz obywateli Unii” (pkt 57 postanowienia).

Taka kwalifikacja członków Associazione GranoSalus jest jednak błędna w świetle statutu stowarzyszenia, zgodnie z którym jego członkowie, a poprzez nich Associazione GranoSalus, są rzecznikami i promotorami interesu polegającego na ochronie interesu konsumentów i producentów rolnych poprzez wdrażanie, między innymi, „działań służących zwalczaniu, głównie na poziomie wspólnotowym, ewentualnego podwyższenia progów dla mikotoksyn i innych zanieczyszczeń w celu ochrony zdrowia konsumentów, w szczególności dzieci”.

Spełnienie warunku indywidualnego oddziaływania, kumulatywnego z warunkiem bezpośredniego oddziaływania, niesłusznie nie zostało uwzględnione przez Sąd przy wydawaniu orzeczenia w tym względzie.

3. Associazione GranoSalus podnosi również, że Sąd w swoim postanowieniu niesłusznie stwierdził, iż warunek bezpośredniego oddziaływania, niezbędny dla dopuszczalności skargi zgodnie z art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE nie był spełniony ze względu na domniemane istnienie krajowych środków wykonawczych do zaskarżonego rozporządzenia (UE) 2017/2324, uzasadniając w tym względzie swoje orzeczenie rzekomą możliwością „przedłużenia zezwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin zawierających substancję czynną »glifosat«, wydanych przez państwa członkowskie”, którą to okoliczność uznał za mogącą stanowić „środki wykonawcze do zaskarżonego aktu w rozumieniu art. 263 akapit czwarty [ostatni człon zdania] TFUE” (pkt 84 i 85 zaskarżonego postanowienia).

Błędny charakter tej oceny wynika z wykazanej w aktach okoliczności, że państwo członkowskie, w którym Associazione GranoSalus i jej członkowie mają siedzibę (Włochy), otrzymało rozporządzenie (UE) 2017/2324 z komunikatem Ministero della Salute (ministerstwa zdrowia, Włochy) z dnia 19 grudnia 2017 r., przewidującym zwykle przedłużenie zatwierdzenia substancji czynnej glifosat na okres nieprzekraczający pięciu lat, przedłużając jednocześnie do dnia 15 grudnia 2022 r. zezwolenie na środki ochrony roślin zawierające glifosat, bez dokonania żadnej oceny, choćby dyskrecjonalnej, w odniesieniu do uregulowań technicznych, o których mowa w załącznikach I i II do rozporządzenia (UE) 2017/2324.

Associazione GranoSalus podnosi w tym względzie, że nawet gdyby uznać komunikat ministerialny z dnia 19 grudnia 2017 r. za środek wykonawczy, Sąd nie uwzględnił faktu, że ten sam komunikat nie był zaskarżalny przez sądem krajowym, ponieważ jest to wykluczone przez prawo włoskie i przez odnośne orzecznictwo [Consiglio di Stato (rada stanu, Włochy), wyrok nr 6243 z dnia 9 listopada 2005 r.].

4. Associazione GranoSalus zaskarża zatem postanowienie ze względu na naruszenia art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE, ponieważ Sąd nie uwzględnił określonego w skardze przedmiotu sporu. Wskazuje w tym względzie, że Sąd uwzględnił okoliczności, iż bezpośrednie oddziaływanie zaskarżonego rozporządzenia na Associazione GranoSalus, a poprzez nią na jej członków, wynika z potencjalnie rakotwórczego charakteru substancji czynnej glifosat [zob. badanie przeprowadzone przez Międzynarodową Agencję Badań nad Rakiem, opublikowane w dniu 20 marca 2015 r., pominięte w zaskarżonym rozporządzeniu (UE) 2017/2324], której zatwierdzenie należy do wyłącznej właściwości Unii Europejskiej i nie powinno być przedmiotem zezwolenia należącego do właściwości państw członkowskich, a to dlatego, że zezwolenie krajowe na środki ochrony roślin nie wymaga żadnej oceny dotyczącej substancji czynnej glifosat, która został już zatwierdzona na wcześniejszym etapie przez Unię Europejską, co wyklucza możliwość wydania lub odmowy przez państwo włoskie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu środków ochrony roślin z odniesieniem do substancji czynnej glifosat. W niniejszym przypadku Sąd zbadał zatem wymagania, o których jest mowa w art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE, bez uwzględnienia argumentów przedstawionych w postępowaniu, mianowicie okoliczności, że pozostałości glifosatu znajdują się w wodach gruntowych, w żywności i w glebie, z czego wynika szkoda, jaką wprowadzenie na rynek takiej substancji wyrządza terytorium, obywatelom państw członkowskich i interesom, których rzecznikiem jest Associazione GranoSalus, a poprzez nią jej członkowie.

Sąd powinien był zatem zbadać oddziaływanie, o którym jest mowa w przywołanym wcześniej art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE, w odniesieniu do tej okoliczności i do postanowień statutu Associazione GranoSalus, a także w odniesieniu do szczególnego statusu członków Associazione GranoSalus, czego nie uczynił w zaskarżonym postanowieniu.

5. W oparciu o powyższe Associazione GranoSalus podważa dokonaną przez Sąd w pierwszej instancji wykładnię art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE, która czyni ów przepis nieskutecznym i jest niezgodna z wolą prawodawcy europejskiego. W tym względzie strona wnosząca odwołanie odnosi się do uwag przedstawionych w szeregu postępowań przez rzeczników generalnych (zob. opinia rzecznika generalnego w sprawie C-456/13 P; opinia rzecznika generalnego w sprawie C-583/11 P; opinia rzecznika generalnego w sprawach połączonych od C-622/16 P do C-624/16 P), zgodnie z którymi taka ograniczająca wykładnia pozbawia art. 263 znaczenia i rzeczywistego skutku.

Wobec powyższego Associazione GranoSalus podnosi, że wykładnia art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania TFUE dokonana przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu pozostaje w oczywistej sprzeczności z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Każdy, kogo prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w niniejszym artykule. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy [...]”) oraz z art. 6 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) i 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) europejskiej konwencji praw człowieka, uniemożliwiając przewidziane wniesienie do Sądu skargi w sprawie bezpośredniego oddziaływania w takich okolicznościach faktycznych i tym samym naruszając w sposób nieuzasadniony system ochrony praw ustanowiony w prawie Unii.

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Associazione GranoSalus wnosi do Trybunału o uchylenie postanowienia Sądu w sprawie T-125/18 — uznającego skargę za niedopuszczalną i stwierdzającego brak legitymacji procesowej członków stowarzyszenia z powodu, po pierwsze, rzekomego braku indywidualnego oddziaływania zaskarżonego rozporządzenia na tych członków, a po drugie, istnienia krajowych środków wykonawczych rzekomo również wykluczających bezpośrednio oddziaływanie — i w konsekwencji uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/2324 wraz z zawartymi tam żądaniami, w tym żądaniami dotyczącymi środków dowodowych, oraz o odesłanie sprawy do Sądu w celu wydania orzeczenia co do istoty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2019 r. — Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Unie Moskeeën Antwerpen VZW i Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG i KH, Executief van de Moslims van België i in., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België. Section belge du Congrès juif européen VZW i in./LI, Vlaamse regering, Waalse regering, Kosher Pultry BVBA i in. oraz Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)

(Sprawa C-336/19)

(2019/C 270/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Unie Moskeeën Antwerpen VZW i Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG i KH, Executief van de Moslims van België i in., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België. Section belge du Congrès juif européen VZW i in.

Druga strona postępowania: LI, Vlaamse regering, Waalse regering, Kosher Pultry BVBA i in. oraz Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 26 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą, w drodze odstępstwa od art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia oraz w celu ochrony dobrostanu zwierząt, przyjmować przepisy takie jak ustanowione w decreet van het Vlaamse Gewest van 7 juli 2017 houdende wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, wat de toegelaten methodes voor het slachten van dieren betreft [rozporządzeniu Regionu Flamandzkiego z dnia 7 lipca 2017 r. zmieniającym ustawę z dnia 14 sierpnia 1986 r. o ochronie i dobrostanie zwierząt w odniesieniu do dozwolonych metod uboju zwierząt], które przewidują z jednej strony zakaz uboju bez ogłuszenia zwierząt, mający zastosowanie również do uboju przeprowadzonego zgodnie z obrzędami religijnymi, oraz z drugiej strony alternatywny sposób ogłuszenia dla uboju przeprowadzonego zgodnie z obrzędami religijnymi, który opiera się na odwracalnym ogłuszeniu oraz wymogu, że ogłuszenie nie może powodować śmierci zwierzęcia?

- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 26 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) przedmiotowego rozporządzenia interpretowany w sposób, o którym mowa w pytaniu pierwszym, narusza art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 26 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) w związku z art. 4 ust. 4 przedmiotowego rozporządzenia, interpretowany w sposób, o którym mowa w pytaniu pierwszym, narusza art. 20, 21 i 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez wprowadzenie jedynie warunkowego odstępstwa od obowiązku ogłuszenia zwierzęcia w odniesieniu do uboju według szczególnych metod wymaganych przez obrzędy religijne (art. 4 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 2), podczas gdy w odniesieniu do uśmiercania zwierząt podczas polowań, połowów oraz wydarzeń sportowych i kulturalnych przewidziano z powodów określonych w motywach rozporządzenia przepisy, zgodnie z którymi działania te nie podlegają zakresowi zastosowania rozporządzenia lub też obowiązkowi ogłuszenia zwierzęcia podczas jego uśmiercania (art. 1 ust. 1 akapit drugi i art. 1 ust. 3)?

(¹) Dz.U. 2009, L 303, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 3 maja 2019 r. — Crown Van Gelder BV/Autoriteit Consument en Markt

(Sprawa C-360/19)

(2019/C 270/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Crown Van Gelder BV

Druga strona postępowania: Autoriteit Consument en Markt

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 37 ust. 11 dyrektywy 2009/72 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten przyznaje legitymację do wniesienia skargi przeciwko operatorowi sieci krajowej (operatorowi systemu przesyłowego) również stronie, nieprzyłączonej do sieci tego krajowego operatora sieci (operatora systemu przesyłowego), lecz przyłączonej jedynie do sieci regionalnej (systemu dystrybucyjnego), której zasilanie zostało przerwane na skutek odcięcia mocy na sieci krajowej (system przesyłowy) zasilającej sieć regionalną (system dystrybucyjny)?

(¹) Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collge van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 3 maja 2019 r. — De Ruiter vof/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-361/19)

(2019/C 270/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Collge van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: De Ruiter vof

Druga strona postępowania: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 99 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej ⁽¹⁾ oraz art. 73 ust. 4 lit. a) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności ⁽²⁾ są ważne w zakresie, w jakim stanowią, iż rok stwierdzenia niezgodności ma decydujące znaczenie dla określenia roku, w odniesieniu do którego oblicza się wysokość zmniejszenia płatności w związku z nieprzestrzeganiem zasady wzajemnej zgodności, w sytuacji gdy rok wystąpienia takiej niezgodności nie jest tożsamy z rokiem jej stwierdzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 549.

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 227, s. 69.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 10 maja 2019 r. — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)/Weareone.World BVBA, Wecandance NV

(Sprawa C-372/19)

(2019/C 270/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Ondernemingsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)

Strona pozwana: Weareone.World BVBA, Wecandance NV

Pytania prejudycjalne

Czy art. 102 TFUE, rozpatrywany również w związku z art. 16 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2014/26/UE [z dnia 26 lutego 2014 r.] w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że nadużycie pozycji dominującej występuje, gdy organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zajmująca w państwie członkowskim faktyczną pozycję monopolistyczną stosuje wobec organizatorów wydarzeń muzycznych model pobierania wynagrodzenia z tytułu publicznego udostępniania utworów muzycznych oparty między innymi na kryterium obrotu,

1. przy zastosowaniu stopniowanej stawki ryczałtowej zamiast stawki uwzględniającej dokładny (mierzony przy użyciu współczesnych narzędzi technicznych) udział repertuaru chronionego przez organizację zbiorowego zarządzania, który został wykorzystany w ramach utworów odtworzonych podczas wydarzenia muzycznego?
2. który uzależnia opłaty licencyjne od elementów zewnętrznych, takich jak m.in. cena biletu wstępu, cena sprzedawanych napojów i przekąsek, budżet artystyczny wykonawców oraz budżet związany z pozostałymi elementami, takimi jak dekoracje?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 84, s. 72.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-384/19)

(2019/C 270/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 7 ust. 1 i 5 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2007/60/WE ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym obszarów dorzeczy ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura, ES123 Lanzarote, ES124 Teneryfa, ES125 La Palma, ES126 La Gomera i ES127 El Hierro;
- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/60/WE w zakresie obszarów dorzeczy ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura i ES125 La Palma;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z informacji dostarczonej przez hiszpańskie organy wynika, że Hiszpania nie ustanowiła, nie uzupełniła i nie opublikowała w terminie do dnia 22 grudnia 2015 r. ustanowionym przez dyrektywę planów zarządzania ryzykiem powodziowym w związku z obszarami dorzecza ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura, ES123 Lanzarote, ES124 Teneryfa, ES125 La Palma, ES126 La Gomera i ES127 El Hierro. Komisja nie otrzymała również kopii wspomnianych planów, czego wymaga art. 15 ust. 1 dyrektywy.

Z drugiej strony w trzech obszarach dorzeczy — ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura i ES125 La Palma — nie przeprowadzono jeszcze etapu informowania i konsultacji publicznej, a w każdym wypadku jeszcze go nie zakończono. W konsekwencji Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2007/60/WE w zakresie dotyczącym owych trzech obszarów dorzeczy.

(¹) Dyrektywa 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz.U. 2007, L 288, s. 27).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 17 maja 2019 r. — RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel/Vlaams Gewest

(Sprawa C-387/19)

(2019/C 270/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel

Strona pozwana: Vlaams Gewest

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 57 ust. 4 lit. c) i g) w związku z art. 57 ust. 6 i 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE (¹) z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takiemu stosowaniu, zgodnie z którym wykonawca jest zobowiązany do przedstawiania z własnej inicjatywy dowodów podjęcia środków w celu wykazania swojej rzetelności?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy poddany takiej wykładni art. 57 ust. 4 lit. c) i g) w związku z art. 57 ust. 6 i 7 dyrektywy 2014/24 mają skutek bezpośredni?

(¹) Dz.U. 2014, L 94, s.65.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 17 maja 2019 r. — MK/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-388/19)

(2019/C 270/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MK

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy postanowienia art. 12, 56, 57 i 58 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską [obecnie art. 18, 63, 64 i 65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak ten będący przedmiotem niniejszej sprawy (art. 43 ust. 2 ustawy o PDOF przyjęty dekretem z mocą ustawy nr 442-A/88 z dnia 30 listopada 1988 r., w brzmieniu nadanym mu przez ustawę nr 109-B/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r.), ze zmianami wprowadzonymi ustawą nr 67-A/2007 z dnia 31 grudnia 2007 r. poprzez włączenie ust. 7 i 8 (obecnie ust. 9 i 10) do art. 72 ustawy o PDOF, który ma na celu umożliwienie, by zyski kapitałowe wynikające ze sprzedaży nieruchomości położonych w państwie członkowskim (w Portugalii) przez rezydenta innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (Francji) nie podlegały na podstawie wyboru obciążeniu podatkowemu wyższemu niż obciążenie podatkowe, które miałyby zastosowanie w transakcjach tego samego rodzaju do zysków kapitałowych uzyskanych przez rezydenta państwa, w którym znajdują się nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 21 maja 2019 r. — VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

(Sprawa C-392/19)

(2019/C 270/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: VG Bild-Kunst

Druga strona postępowania: Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Pytanie prejudycjalne

Czy umieszczenie utworu, który za zgodą podmiotu praw autorskich pozostaje do dyspozycji na swobodnie dostępnej stronie internetowej, w witrynie internetowej osoby trzeciej w ramach framingu stanowi publiczne udostępnianie utworu w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾, jeżeli ma ono miejsce przy obejściu środków zabezpieczających przed framingiem, podjętych lub zleconych przez podmiot praw autorskich?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-401/19)

(2019/C 270/24)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciele: B. Majczyna, pełnomocnik, W. Gonatarski, adwokat)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 17 ust. 4 lit. b) oraz art. 17 ust. 4 lit. c) in fine (to znaczy w części obejmującej sformułowanie: „a także dołożyli wszelkich starań, aby zapobiec ich przyszłemu zamieszczeniu zgodnie z lit. b)”) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności art. 17 ust. 4 lit. b) oraz art. 17 ust. 4 lit. c) in fine (to znaczy w części obejmującej sformułowanie: „a także dołożyli wszelkich starań, aby zapobiec ich przyszłemu zamieszczeniu zgodnie z lit. b)”) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz. Urz. UE L 130 z 17.5.2019, str. 92) oraz o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy nie mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów zawartych w art. 17 dyrektywy (UE) 2019/790 bez zmiany istoty regulacji zawartej w tym artykule, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności art. 17 dyrektywy (UE) 2019/790 w całości.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonym przepisom dyrektywy 2019/790 zarzut naruszenia prawa do wolności wypowiedzi i informacji, gwarantowanego przez art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że nałożenie na dostawców usług udostępniania treści online obowiązku dołożenia wszelkich starań, aby zapewnić brak dostępu do poszczególnych utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, w odniesieniu do których podmioty uprawnione przekazały dostawcom usług odpowiednie i niezbędne informacje (art. 17 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2019/790) oraz nałożenie na dostawców usług udostępniania treści online obowiązku dołożenia wszelkich starań, aby zapobiec przyszłemu zamieszczaniu utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, co do których podmioty uprawnione złożyły odpowiednio uzasadnione zastrzeżenia (art. 17 ust. 4 lit. c) in fine dyrektywy 2019/790) skutkuje — w celu uniknięcia odpowiedzialności — koniecznością uprzedniego automatycznego weryfikowania (filtrowania) przez dostawców treści udostępnianej online przez użytkowników, a tym samym koniecznością wprowadzenia mechanizmów kontroli prewencyjnej. Mechanizm taki podważa istotę prawa do wolności wypowiedzi i informacji oraz nie spełnia wymogu proporcjonalności i niezbędności ograniczenia tego prawa.

(¹) Dz. U. 2019, L 130, s. 92

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 24 maja 2019 r. — Société Générale SA/Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-403/19)

(2019/C 270/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société Générale SA

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, okoliczność, że stosowanie reguł [podatkowych] w celu zrekomensowania podwójnego opodatkowania dywidend wypłacanych spółce podlegającej opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych w państwie członkowskim jej siedziby przez spółkę mającą siedzibę w innym państwie, które to dywidendy, w wyniku wykonania przez to państwo przysługujących mu kompetencji podatkowych, podlegały opodatkowaniu podatkiem u źródła, może nieść ze sobą niekorzystne skutki w przypadku transakcji dotyczących papierów wartościowych zagranicznych spółek dokonywanych przez spółki opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych w pierwszym państwie, wymaga, aby państwo to, po podjęciu decyzji o zrekomensowaniu podwójnego opodatkowania, podjęło środki dalej idące niż rezygnacja z pobierania przychodów podatkowych, jakie mogłoby czerpać z opodatkowania rozpatrywanych dywidend podatkiem dochodowym od osób prawnych?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg)
w dniu 31 maja 2019 r. — État du Grand-duché de Luxembourg/L**

(Sprawa C-437/19)

(2019/C 270/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: État du Grand-duché de Luxembourg

Druga strona postępowania apelacyjnego: L

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/16⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wniosek o udzielenie informacji sformułowany przez władze wnioskującego państwa członkowskiego, w którym podatnicy, których dotyczy wniosek o udzielenie informacji, zostali zidentyfikowani jedynie poprzez przymiot akcjonariusza i rzeczywistego właściciela osoby prawnej, bez wcześniejszego wskazania tych podatników w sposób indywidualny poprzez podanie ich nazwisk przez organ wnioskujący, jest zgodny z ustanowionymi w tym przepisie wymogami dotyczącymi identyfikacji?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 1 ust. 1 i art. 5 tej samej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że poszanowanie normy przewidywalnego związku wymaga, aby wnioskujące państwo członkowskie mogło — w celu wykazania, że nie poszukuje informacji na ślepo pomimo braku indywidualnej identyfikacji podatników, o których mowa — wykazać na podstawie jasnych i wystarczających wyjaśnień, iż prowadzi ukierunkowane dochodzenie dotyczące ograniczonej grupy osób, a nie zwykłe dochodzenie w ramach ogólnej kontroli podatkowej, oraz że dochodzenie to jest oparte na uzasadnionych podejrzeniach niewypełnienia określonego obowiązku prawnego?
- 3) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że kiedy:

— podmiot prawa, na który właściwy organ współpracującego państwa członkowskiego nałożył grzywnę administracyjną za nieposzanowanie decyzji administracyjnej nakazującej mu dostarczenie informacji w ramach wymiany między krajowymi organami podatkowymi zgodnie z dyrektywą 2011/16, która to decyzja nie podlegała zaskarżeniu do sądu zgodnie z prawem wewnętrznym współpracującego państwa członkowskiego, zakwestionował zgodność z prawem tej decyzji w sposób incydentalny w ramach skargi skierowanej przeciwko decyzji nakładającej grzywnę oraz

— uzyskał minimalne informacje wymienione w art. 20 ust. 2 dyrektywy 2011/16 dopiero w toku postępowania sądowego wszczętego w wyniku jego skargi na wspomnianą decyzję nakładającą grzywnę,

podmiotowi temu należy przyznać, po ostatecznym uznaniu w sposób incydentalny ważności wydanych wobec niego decyzji nakazującej i nakładającej grzywnę, termin wstrzymujący obowiązek zapłaty grzywny w celu umożliwienia mu ustosunkowania się do decyzji nakazującej po uzyskaniu w ten sposób znajomości okoliczności dotyczących przewidywalnego związku definitywnie potwierdzonego przez właściwy sąd?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. 2011, L 64, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2019 r. — TQ/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-441/19)

(2019/C 270/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TQ

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ (zwanej dalej »dyrektywą powrotową«) w związku z art. 4 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej »kartą«), motywem 22 i art. 5 lit. a) dyrektywy powrotowej oraz art. 15 dyrektywy 2011/95/UE⁽²⁾ (zwanej dalej »dyrektywą w sprawie kwalifikacji«) należy interpretować w ten sposób, że przed nałożeniem na małoletniego bez opieki obowiązku powrotu państwo członkowskie powinno upewnić się i przeprowadzić dochodzenie w zakresie tego, czy w każdym wypadku w kraju pochodzenia istnieją co do zasady i są dostępne odpowiednie warunki przyjęcia?
- 2) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy powrotowej w związku z art. 21 karty należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na wprowadzanie rozróżnień w zależności od wieku przy udzielaniu zgody na legalny pobyt na jego terytorium, jeżeli zostanie stwierdzone, że małoletni bez opieki nie kwalifikuje się do uzyskania statusu uchodźcy bądź ochrony uzupełniającej?
- 3) Czy art. 6 ust. 4 dyrektywy powrotowej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy małoletni bez opieki nie wypełnia ciążącego na nim obowiązku powrotu, a państwo członkowskie nie podejmuje i nie będzie podejmować konkretnych działań zmierzających do jego wydalenia, obowiązek powrotu ulega zawieszeniu, a tym samym należy udzielić zezwolenia na legalny pobyt? Czy art. 8 ust. 1 dyrektywy powrotowej należy interpretować w ten sposób, że wydanie wobec małoletniego bez opieki decyzji nakazującej powrót, a następnie niepodejmowanie czynności zmierzających do jego wydalenia do czasu, aż małoletni ten osiągnie osiemnasty rok życia, należy uważać za sprzeczne z zasadą lojalnej współpracy i zasadą lojalności wobec Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 6 czerwca 2019 r. — Viasat Broadcasting UK Ltd/TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii

(Sprawa C-445/19)

(2019/C 270/28)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viasat Broadcasting UK Ltd

Strona przeciwna: TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy spoczywający na sądzie krajowym obowiązek nakazania beneficjentowi pomocy zapłaty odsetek od bezprawnej pomocy (zob. wyrok CELF ⁽¹⁾) ma zastosowanie także w sytuacji takiej jak ta analizowana w niniejszej sprawie, w której bezprawna pomoc państwa stanowiła rekompensatę z tytułu świadczenia usługi publicznej, którą to pomoc następnie uznano za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE, i w której zatwierdzenia dokonano w oparciu o ocenę ogólnej sytuacji finansowej całego przedsiębiorstwa świadczącego usługę publiczną, w tym jego kapitalizacji?
- 2) Czy spoczywający na sądzie krajowym obowiązek nakazania beneficjentowi pomocy zapłaty odsetek od bezprawnej pomocy (zob. wyrok CELF) ma zastosowanie także w odniesieniu do kwot, które — w okolicznościach takich jak te analizowane w niniejszej sprawie — są przekazywane przez beneficjenta pomocy przedsiębiorstwom powiązanym na podstawie publiczno-prawnego zobowiązania, lecz które są kwalifikowane w ostatecznej decyzji Komisji jako przysparzające beneficjentowi pomocy korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE?
- 3) Czy spoczywający na sądzie krajowym obowiązek nakazania beneficjentowi pomocy zapłaty odsetek od bezprawnej pomocy (zob. wyrok CELF) ma zastosowanie także w odniesieniu do pomocy państwa, którą beneficjent pomocy, w okolicznościach takich jak te analizowane w niniejszej sprawie, otrzymał od kontrolowanego przez państwo przedsiębiorstwa, jeżeli zasoby takiego przedsiębiorstwa pochodzą częściowo ze sprzedaży usług świadczonych przez beneficjenta pomocy?

(¹) Wyrok z dnia 12 lutego 2008 r., C-199/06, CELF i Ministre de la Culture et de la Communication, EU:C:2008:79.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 kwietnia 2019 r. w sprawie T-229/17,
Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 czerwca 2019 r. przez Republikę
Federalną Niemiec**

(Sprawa C-475/19 P)

(2019/C 270/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, Bevollmächtigter, M. Kottmann, M. Winkelmüller, F. van Schewick, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Finlandii

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2019 r. w sprawie T-229/17, Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska;
2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/133 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14342:2013 „Podłogi drewniane — Właściwości, ocena zgodności i oznakowanie” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011⁽¹⁾;
3. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/145 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14904:2006 „Nawierzchnie terenów sportowych — Halowe nawierzchnie sportowe przeznaczone do uprawiania wielu dyscyplin sportowych — Specyfikacja” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011⁽²⁾;
4. stwierdzenie nieważności komunikatów Komisji w ramach wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EEG z dnia 10 marca 2017 r., 11 sierpnia 2017 r., 15 grudnia 2017 r. i 9 marca 2018 r.⁽³⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one norm zharmonizowanych EN 14342:2013 i EN 14904:2006;
5. tytułem ewentualnym wobec żądań drugiego, trzeciego i czwartego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
6. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie żądań następujące zarzuty:

Po pierwsze, zaskarżony wyrok narusza art. 263 akapit pierwszy TFUE ze względu na to, że uznano w nim za niedopuszczalne żądania Republiki Federalnej Niemiec stwierdzenia nieważności zaskarżonych komunikatów. Sąd nie uwzględnił tego, że zaskarżone komunikaty mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych, które nie są tożsame ze skutkami prawnymi zaskarżonych decyzji.

Po drugie, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 w związku z art. 17 ust. 5 rozporządzenia nr 305/2011. Sąd nie uwzględnił tego, że Komisja na mocy tych przepisów była upoważniona, jak również zobowiązana do przyjęcia jednego ze środków proponowanych przez Republikę Federalną Niemiec.

Po trzecie, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 305/2011. Sąd nie uwzględnił tego, że na mocy tych przepisów Komisja była obowiązana zbadać, czy sporne normy zagrażały przestrzeganiu wymagań zasadniczych mających zastosowanie do obiektów budowlanych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 21, s. 113.

⁽²⁾ Dz.U. 2017, L 22, s. 62.

⁽³⁾ Dz.U. 2017, C 76, s. 32; Dz.U. 2017, C 267, s. 16; Dz.U. 2017, C 435, s. 41; Dz.U. 2018, C 92, s. 139.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawie T-530/18,
Rumunia/Komisja, wniesione w dniu 27 czerwca 2019 r. przez Rumunię**

(Sprawa C-498/19 P)

(2019/C 270/30)

Język postępowania: rumuński

Strony

Wnosząca odwołanie: Rumunia (przedstawiciele: C.R. Canțâr, E. Gane, O.C. Ichim, M. Chicu, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uwzględnienie odwołania, uchylenie w całości postanowienia Sądu w sprawie T-530/18, ponowne rozpatrzenie sprawy T-530/18 oraz uwzględnienie skargi o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/873 z dnia 13 czerwca 2018 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (1):

- a) w odniesieniu do poddziałania 1a w całości (kwota 1 318 446,61 EUR dotycząca lat budżetowych 2015 i 2016);
- b) w odniesieniu do poddziałań 3a, 5a, 3b i 4b w całości (kwota 45 532 000,96 EUR dotycząca lat budżetowych 2014, 2015 i 2016) i, tytułem żądania ewentualnego, w części za okres przed dniem 19 września 2015 r. (kwota 21 315 857,50 EUR);

lub

— uwzględnienie odwołania, uchylenie w całości postanowienia Sądu w sprawie T-530/18, przekazanie sprawy T-530/18 w celu ponownego rozpatrzenia Sądowi Unii Europejskiej, który w ramach tego uwzględni skargę o stwierdzenie nieważności i stwierdzi częściową nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/873, jak wskazano powyżej;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

A. Naruszenie art. 263 i 297 TFUE, a także zasady pewności prawa

- (i) **Sąd nie dokonał właściwej prawnej oceny pełnego i prawidłowego charakteru notyfikowania i błędnie uznał notyfikowanie przez Komisję za czynność powodującą rozpoczęcie biegu terminu przewidzianego w art. 263 TFUE. Takie podejście Sądu jest sprzeczne z zasadą pewności prawa.**

Rumunia uważa, że występowanie jakiegokolwiek błędu w odniesieniu do zasadniczych elementów decyzji takiej jak decyzja 2018/873 podważa jej notyfikowanie i stawia poważne problemy w świetle zasady pewności prawa. W rezultacie występowanie błędów takich jak te stwierdzone przez Sąd wystarczy, aby notyfikowanie dokonane przez Komisję nie mogło powodować rozpoczęcia biegu terminu, o którym mowa w art. 263 TFUE.

Sąd uznał za niewielkie różnice występujące między tekstem decyzji 2018/873 opublikowanym a tekstem notyfikowanym w oparciu o to, że nie mogły one przeszkodzić w zrozumieniu treści decyzji, gdyż wyraz „sumă” (kwota) mógł odpowiadać jedynie rodzajowi korekty „sumă estimată” (szacunek według kwot). Ponieważ tego rodzaju korekta nie istnieje, Rumunia uważa, że rozumowanie Sądu jest obarczone błędem, i można uznać, że zrozumienie tekstu decyzji zostało utrudnione, a jej notyfikowanie podważone.

- (ii) **Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 263 TFUE w związku z art. 297 TFUE, rozważając skutki opublikowania decyzji 2018/873 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w świetle wymogu skutecznej informacji oraz zasady pewności prawa.**

Zgodnie z art. 263 akapit szósty TFUE tym, co jest istotne w ramach wykonywania prawa do wniesienia skargi, jest treść zaskarżonego aktu Unii, a nie chwila wejścia tego aktu w życie lub chwila, od której wywołuje on skutki prawne.

Bieg dwumiesięcznego terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności aktu takiego jak decyzja 2018/873, który ma być notyfikowany i który zgodnie z utrwaloną praktyką instytucji wydającej ten akt jest również publikowany w Dzienniku Urzędowym, powinien rozpoczynać się od dnia publikacji i być przedłużony o czterdzieści dni przewidzianych w art. 59 regulaminu postępowania przed Sądem.

Narzuca się to tym bardziej w szczególnych okolicznościach, w jakich decyzja 2018/873 została notyfikowana władzom rumuńskim i opublikowana, wskazujących na występowanie różnic między tekstem notyfikowanym a tekstem opublikowanym w odniesieniu do zasadniczych elementów decyzji.

- (iii) **Sąd naruszył zasadę pewności prawa, uznając, że jedna z różnic wskazanych przez Rumunię [dotycząca rodzaju korekty „sumă estimată” (szacunek według kwot) zamiast „rată forfetară” (zryczałtowana)] stanowiła niewielki błąd redakcyjny, popełniony w tekście notyfikowanym i opublikowanym, ale który nie został popełniony w toku postępowania administracyjnego ani w sprawozdaniu zbiorczym i który nie pozostawia wątpliwości co do charakteru korekty.**
- (iv) **Sąd naruszył art. 263 TFUE, uznając za pozbawione znaczenia i nieskuteczne różnice między tekstem notyfikowanym a tekstem opublikowanym w Dzienniku Urzędowym dotyczące przepisów decyzji 2018/873, skierowanych do innych państw członkowskich Unii, w świetle statusu państwa członkowskiego jako przywilejowanego skarżącego.**

B. Naruszenie zasady kontrydiktoryjności również w świetle art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem.

Rumunia uznaje, że Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności, nie umożliwiając władzom rumuńskim zajęcia stanowiska w odniesieniu do informacji przekazanych przez Komisję Europejską w odpowiedzi na pytanie Sądu, a które to informacje stanowiły podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej.

(¹) Decyzja wykonawcza (UE) 2018/873 wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2018, L 152, s. 29).

SĄD**Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2019 r. — XC/Komisja****(Sprawa T-488/18)**

(2019/C 270/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: XC (przedstawiciel: adwokat C. Bottino)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 270 TFUE, decyzji o wykluczeniu skarżącego z konkursu otwartego EPSO/AD/338/17;
- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE, decyzji Komisji Europejskiej C(2018) 3969;
- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 270 TFUE, listy rezerwy kadrowej konkursu otwartego EPSO/AD/356/18;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności wykluczenia z konkursu otwartego EPSO/AD/338/17 na podstawie art. 270 TFUE

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 3 i 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego, interpretowanych w szczególności w wyrokach T-361/10, Pachitis/Komisja, i T-587/16, HM/Komisja.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zdaniem skarżącego procedura przygotowania testu e-tray stanowi naruszenie obowiązku zachowania poufności prac komisji konkursowej, o którym mowa w art. 6 załącznika III do regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przebieg testu e-tray w sposób przewidziany przez EPSO stanowił dla skarżącego pośrednią dyskryminację ze względu na niepełnosprawność oraz naruszenie obowiązku zapewnienia racjonalnych usprawnień.

W odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2018) 3969 na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad określonych w wyrokach T-516/14, Alexandrou/Komisja, i C-491/15 P, Typke/Komisja.

W odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności listy rezerwowej konkursu otwartego EPSO/AD/356/18 na podstawie art. 270 TFUE

5. Zarzut piąty dotyczący braku kompetencji EPSO, ponieważ EPSO nie przesłało komisji konkursowej wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy na podstawie pkt 4.2.2 ogólnych przepisów konkursowych albo ze względu na zastąpienie jej w podjęciu decyzji lub w uzasadnieniu.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przepisów regulaminu pracowniczego i dyrektywy o dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — Comité de Douzelage de Houffalize/Komisja i EACEA**(Sprawa T-236/19)**

(2019/C 270/32)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Comité de Douzelage de Houffalize (Houffalize, Belgia) (przedstawiciel: adwokat A.A. Kettels)

Strona pozwana: Komisja i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności lub zmianę zaskarżonego aktu;
- stwierdzenie, że strona skarżąca jest uprawniona do tego, aby jej formularz „osoba prawna” został zatwierdzony, a w konsekwencji — do uzyskania spornego finansowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji C(2019) 572 final z dnia 4 lutego 2019 r. oddalającą skargę administracyjną wniesioną przez stronę skarżącą na decyzję EACEA z dnia 25 czerwca 2018 r. odmawiającą przyznania dotacji na rzecz jej kandydatury przedstawionej w ramach zaproszenia do składania kandydatur „Partnerstwo miast 2017, drugi termin” (EACEA 36/2014) strona skarżąca podnosi jeden zarzut. Zarzut ten dotyczy:

- naruszenia art. 131 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002;
- naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa;
- naruszenia zasady proporcjonalności i zakazu wydawania arbitralnych rozstrzygnięć;
- oczywistego błędu w ocenie;
- oraz braku adekwatnego, wystarczającego i właściwego uzasadnienia, jako że w zaskarżonej decyzji uznano, iż uzasadnione oczekiwania i pewność prawa nie zostały naruszone w odniesieniu do strony skarżącej.

Zdaniem strony skarżącej w decyzji tej nie ustosunkowano się do konkretnych zarzutów, jakie podniosła ona w tym względzie. Sformułowane w decyzji odpowiedzi są bowiem albo pozbawione jakiegokolwiek związku z argumentacją przedstawioną przez stronę skarżącą w jej wniosku o ponowne zbadanie kandydatury, albo oczywiście niewystarczające do oddalenia argumentu opartego na naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, albo, w każdym wypadku, sprzeczne z zakresem tej zasady.

Strona skarżąca twierdzi, że może powoływać się za uzasadnione oczekiwania co do uznania jej za niemający osobowości prawnej podmiot kwalifikujący się do uzyskania dotacji, których przyznania jej jednak odmówiono. Twierdzi ona, że te uzasadnione oczekiwania wynikają z decyzji o przyznaniu dotacji doręczonych jej w czasie, kiedy miała już tę samą formę prawną, a mianowicie formę stowarzyszenia niemającego osobowości prawnej, że jej sytuacja faktyczna i prawna była wówczas identyczna oraz że przepisy dotyczące zasad kwalifikowania podmiotów niemających osobowości prawnej nie uległy od tego czasu zmianie. Nie istnieje zatem żaden powód do podważenia tych uzasadnionych oczekiwań i zajęcia stanowiska odmiennego od tego, które prezentowano w przeszłości.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2019 r. — Dragomir/Komisja**(Sprawa T-297/19)**

(2019/C 270/33)

*Język postępowania: rumuński***Strony***Strona skarżąca:* Daniel Dragomir (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: R. Chiriță, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie naruszenia zobowiązań Komisji Europejskiej w odniesieniu do zapewnienia przestrzegania przez Rumunię obowiązków wynikających z dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych;
- stwierdzenie naruszenia zobowiązań Komisji Europejskiej w odniesieniu do zapewnienia przestrzegania przez Rumunię obowiązków wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW;
- stwierdzenie naruszenia zobowiązań Komisji Europejskiej w odniesieniu do zapewnienia przestrzegania przez Rumunię obowiązków wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych);
- stwierdzenie naruszenia zobowiązań Komisji Europejskiej w odniesieniu do zapewnienia przestrzegania przez Rumunię zasad praworządności, niezawisłości sądów oraz praw podstawowych osób podlegających ich jurysdykcji;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę szacowaną na 2 EUR;
- zobowiązanie strony pozwanej do wyeliminowania w przyszłości tych niedociągnięć.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską nałożonych na nią zobowiązań związanych z niezawisłością sądów, wynikających z decyzji w sprawie wprowadzenia mechanizmu współpracy i weryfikacji, traktatów oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Komisja Europejska umyślnie nie wykonała ciężących na niej zobowiązań w zakresie ochrony praworządności i niezawisłości sądów w Rumunii w obliczu ataku doznanego ze strony rumuńskich służb informacyjnych oraz w zakresie ochrony prawa stron do rzetelnego procesu;
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską nałożonych na nią zobowiązań w dziedzinie ochrony danych osobowych.
 - Komisja Europejska nie wykonała lub wykonała w sposób czysto formalny obowiązek sprawdzenia sposobów wdrażania unijnych dyrektyw i rozporządzeń z dziedziny ochrony danych osobowych.
-

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2019 r. — PNB Banka i in./EBC**(Sprawa T-330/19)**

(2019/C 270/34)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* PNB Banka AS (Ryga, Łotwa), CR i CT (przedstawiciele: O. Behrends i M. Kirchner, lawyers)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie proponowanego nabycia przez skarżących znacznego pakietu akcji w banku docelowym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że okres oceny, jakim dysponował EBC zgodnie z art. 22 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE ⁽¹⁾, upłynął przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a zatem EBC nie mógł już sprzeciwić się proponowanemu nabyciu.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że EBC naruszył postępowanie przewidziane w art. 15 rozporządzenia o Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym ⁽²⁾ oraz art. 85 i 87 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ⁽³⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest oparta na błędnej wykładni i zastosowaniu kryteriów oceny na podstawie art. 23 dyrektywy 2013/36/UE oraz łotewskich przepisów implementujących.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że EBC naruszył zasadę proporcjonalności.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że EBC nie wziął pod uwagę uznaniowego charakteru decyzji sprzeciwiającej się proponowanemu nabyciu.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że EBC zniekształcił istotne dla sprawy okoliczności faktyczne.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że EBC naruszył zasadę uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że EBC naruszył zasadę *nemo auditor* poprzez brak uwzględnienia jego własnej odpowiedzialności za utratę zaufania w proces regulacyjny.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽³⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Front Polisario/Rada**(Sprawa T-344/19)**

(2019/C 270/35)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Rady (UE) 2019/441 z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, protokołu wykonawczego do niej oraz wymiany listów towarzyszących umowie (Dz.U. 2019, L 77, s. 4), strona skarżąca podnosi 11 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady do przyjęcia zaskarżonej decyzji, ponieważ Unia i Królestwo Maroka nie mają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybienia zobowiązaniu do zbadania kwestii przestrzegania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego, ponieważ Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę ciężącego na niej zobowiązania do wykonania wyroków Trybunału, ponieważ zaskarżona decyzja nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad i wartości kierujących działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z tego względu że:
 - po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, zaskarżona decyzja zaprzecza istnieniu ludu Sahrawi, zastępując go terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”;
 - po drugie, z naruszeniem prawa narodów do swobodnego dysponowania ich zasobami naturalnymi, zaskarżona decyzja zawiera umowę międzynarodową, która organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację zasobów rybnych przez statki Unii;

- po trzecie, zaskarżona decyzja zawiera umowę międzynarodową, mającą zastosowanie do okupowanej Sahary Zachodniej, z Królestwem Marokańskim, w ramach prowadzonej przez nie polityki aneksjonistycznej wobec terytorium i systematycznego łamania praw podstawowych, jakiego wymaga utrzymanie tej polityki.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ zaskarżona decyzja jest sprzeczna deklaracjami Unii, która wielokrotnie nalegała na konieczność przestrzegania zasad samostanowienia i względnego skutku traktatów.
6. Zarzut szósty dotyczący błędnego zastosowania zasady proporcjonalności, ponieważ, biorąc pod uwagę odrębny status Sahary Zachodniej, niematerialny charakter prawa do samostanowienia i status ludu Sahrawi jako strony trzeciej, nie do Rady należy ustanowienie związku proporcjonalności między rzekomymi „korzyściami” wynikającymi z umowy w sprawie połowów a jej konsekwencjami dla zasobów naturalnych Sahary Zachodniej.
7. Zarzut siódmy dotyczący sprzeczności ze wspólną polityką rybołówstwa, ponieważ zgodnie z umową zawartą na mocy zaskarżonej decyzji statki Unii Europejskiej będą mogły uzyskać dostęp do zasobów rybnych ludu Sahrawi bez jego zgody, w zamian za rekompensatę finansową wypłacaną organom marokańskim, podczas gdy wody Sahary Zachodniej nie są „wodami” marokańskimi w rozumieniu art. 61 i 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa do samostanowienia, ponieważ:
- po pierwsze, zastępując lud Sahrawi terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”, zaskarżona decyzja zaprzecza jedności narodowej ludu Sahrawi jako podmiotowi prawa do samostanowienia;
- po drugie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do swobodnego dysponowania jego zasobami naturalnymi, zaskarżona decyzja organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację jego zasobów rybnych przez statki Unii;
- po trzecie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do przestrzegania integralności terytorialnej jego terytorium narodowego, zaskarżona decyzja zaprzecza odrębnemu statusowi Sahary Zachodniej i potwierdza nielegalny jej podział przez marokański „Berm”.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia zasady względnego skutku traktatów, ponieważ zaskarżona decyzja odmawia ludowi Sahrawi statusu strony trzeciej w stosunkach UE–Maroko i nakłada na niego zobowiązania międzynarodowe w odniesieniu do jego terytorium krajowego i zasobów naturalnych bez jego zgody.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego, ponieważ:
- po pierwsze, zaskarżona decyzja zawiera umowę międzynarodową mającą zastosowanie do Sahary Zachodniej, mimo że marokańskie siły okupacyjne nie posiadają *ius tractatus* w odniesieniu do tego terytorium i nie mogą eksploatować jego zasobów naturalnych;
- po drugie, zgodnie z umową zawartą poprzez zaskarżoną decyzję Unia będzie subwencjonować infrastrukturę marokańską na okupowanym terytorium Sahrawi, tak aby Królestwo Marokańskie mogło tam długoterminowo osiedlić swoją ludność cywilną i rozmieścić swoje siły zbrojne;
- po trzecie, używając terminów „lud Sahary Zachodniej” i „zainteresowana ludność”, zaskarżona decyzja zatwierdza nielegalne przeniesienie marokańskich osadników na okupowane terytorium Sahrawi.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia zobowiązań Unii wynikających z prawa odpowiedzialności międzynarodowej, ponieważ poprzez zawarcie umowy międzynarodowej z Królestwem Marokańskim, mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, zaskarżona decyzja potwierdza poważne naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec ludu Sahrawi oraz zapewnia pomoc i wsparcie w utrzymywaniu sytuacji wynikającej z tych naruszeń.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2019 r. — Front Polisario/Rada**(Sprawa T-356/19)**

(2019/C 270/36)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie wniesionej przez nią skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2019/440 z dnia 29 listopada 2018 r. w sprawie przydziału uprawnień do połowów na podstawie Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim oraz protokołu wykonawczego do niej (Dz.U. 2019, L 77, s. 1) strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że rozporządzenie to jest pozbawione podstawy prawnej ze względu na niezgodność z prawem decyzji 2019/441.

Zarzut ten składa się z jedenastu części, które są zasadniczo identyczne z jedenastoma zarzutami podniesionymi w sprawie T-344/19, Front Polisario/Rada.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2019 r. — Groupe Canal +/Komisja**(Sprawa T-358/19)**

(2019/C 270/37)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Groupe Canal + (Issy-les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciele: P. Wilhelm, P. Gassenbach i O. de Juvigny, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji z dnia 7 marca 2019 r. w sprawie AT.40023 w odniesieniu do rynku francuskiego oraz istniejących lub przyszłych umów zawartych przez Groupe Canal +;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami poniesionymi przez spółkę Groupe Canal +.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia uprawnień przez Komisję w zakresie, w jakim zobowiązania, które uznała ona za wiążące, aby skończyć z „geo-blokowaniem” w sektorze kinematograficznym, są sprzeczne z reformami prawnymi przyjętymi niedawno przez prawodawcę Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie art. 101 ust. 1 TFUE popełnionego przez Komisję w zakresie, w jakim uznała ona, że zobowiązania zaproponowane przez NBCUniversal, Sony Pictures, Warner Bros i Sky nie mają wpływu na różnorodność kulturową i, bardziej ogólnie, na finansowanie oraz wykorzystywanie filmów w Europejskim Obszarze Gospodarczym.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja uznała za wiążące zobowiązania, które są w oczywisty sposób nieproporcjonalne do wskazanych zastrzeżeń w zakresie konkurencji oraz naruszają interesy osób trzecich.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2019 r. — Camerin/Komisja

(Sprawa T-367)

(2019/C 270/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laure Camerin (Bastia, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- w konsekwencji — stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji;

- spowodowanie naprawienia krzywdy spowodowanej ogółem aktów i zachowań PMO, które powinny zostać poddane całościowej ocenie, a którą to krzywdę skarżąca szacuje *ex aequo et bono* na kwotę 50 000 EUR;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi przeciwko decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (zwanego dalej „PMO”) dotyczącej wykonania zajęcia zarządzanego przez sąd belgijski w części, w której urząd ten zastrzega sobie prawo do ponownego zajęcia kwoty 38 39,60 EUR na zapadających w przyszłości kwotach świadczeń emerytalnych, strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 1 i 25 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszenia art. 6 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz istnienia błędu w ocenie. W tej kwestii skarżąca uważa, że nie istnieje żadne uzasadnienie ani żadna podstawa prawna usprawiedliwiająca decyzję PMO o dalszym zajmowaniu dwóch trzecich jej świadczenia emerytalnego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady legalności i pewności prawa. Zdaniem skarżącej regulamin pracowniczy stanowi „*lex specialis*” i ma pierwszeństwo przed każdym prawem krajowym: w dziedzinie minimalnego poziomu utrzymania istnieją istotne przepisy regulaminu pracowniczego, wyłączające stosowanie zarówno ogólnego europejskiego prawa pracy, jak i krajowego prawa pracy.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku dbałości w ten sposób, że nie zostało przedstawione żadne uzasadnienie dotyczące faktów lub dowodów, które mogłyby usprawiedliwić podjęcie przez PMO decyzji o zastrzeżeniu sobie prawa do ponownego zajęcia kwoty 38 39,60 EUR na zapadających w przyszłości kwotach świadczeń emerytalnych skarżącej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady równości i niedyskryminacji, w szczególności w zakresie, w jakim — gdyby zgodzić się z interpretacją PMO — minimalny poziom utrzymania zależy od państwa, w którym urzędnik mieszka.

Skarżąca domaga się również zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej miała doznać w wyniku nieprawidłowości, których dopuścił się PMO, które to nieprawidłowości nie pozwalają jej na godne życie.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Datenlotsen Informationssysteme/Komisja

(Sprawa T-368/19)

(2019/C 270/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Datenlotsen Informationssysteme GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: T. Lübbig, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że nie doprowadzając do zakończenia formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie SA.34402 (2015/C ex 2012/NN) w rozsądnym terminie zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE, względnie art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589 ⁽¹⁾, strona pozwana uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 108 TFUE;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie art. 108 TFUE poprzez niedoprowadzenie do zakończenia formalnego postępowania wyjaśniającego
 - W ramach zarzutu pierwszego podnosi się, że czas trwania postępowania, który przekracza siedem lat, należy uznać za nieracjonalny. W tym względzie skarżąca podnosi, że decyzja powinna była już zostać wydana ze względu na rozległy stan wiedzy pozwanej i niewielką liczbę pytań, na które nie udzielono odpowiedzi. Ponadto, ze względu na pilne potrzeby natury gospodarczej po stronie powoda, decyzję należało wydać w niedługim czasie.
2. Naruszenie prawa do rozsądnego czasu trwania postępowania jako część prawa do dobrej administracji, o którym mowa w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej
 - W ramach zarzutu drugiego wysuwane są argumenty zasadniczo identyczne lub podobne do argumentów podniesionych w ramach zarzutu pierwszego.
3. Naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 20 karty.
 - Zarzut trzeci dotyczy w pierwszej kolejności naruszenia przez stronę pozwaną kodeksu postępowania w dziedzinie udzielania pomocy państwa z uwagi na różne środki związane z opóźnieniem proceduralnym.
4. Naruszenie prawa do uzasadnienia w ramach prawa do skutecznego środka zaskarżenia zgodnie z art. 47 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej
 - Zarzut czwarty dotyczy tego, że strona pozwana nie mogła ogólnie powoływać się na konieczność przeprowadzenia dalszego dochodzenia, lecz że powinna była uzasadnić w sposób rzeczowy i logiczny tę okoliczność.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 248 z 24.8.2015, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Pisoni/Parlament**(Sprawa T-375/19)**

(2019/C 270/40)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Ferruccio Pisoni (Trydent, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Topcart/EUIPO — Carl International (TC CARL)**(Sprawa T-377/19)**

(2019/C 270/41)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Topcart GmbH (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Carl International (Limonest, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TC CARL” — zgłoszenie nr 14 957 542

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1826/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Topcart/EUIPO — Carl International (TC CARL)

(Sprawa T-378/19)

(2019/C 270/42)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Topcart GmbH (Wiesbaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Carl International (Limonest, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TC CARL” — zgłoszenie nr 15 048 556

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1617/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 60 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO (Serviceplan)

(Sprawa T-379/19)

(2019/C 270/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation GmbH & Co KG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci B. Koch i P. Schmitz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Serviceplan” — zgłoszenie nr 15 234 669

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2019 r. w sprawie R 1424/2018-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddala ona odwołanie;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO
(Serviceplan Solutions)**

(Sprawa T-380/19)

(2019/C 270/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation GmbH & Co KG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci B. Koch und P. Schmitz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Serviceplan Solutions — zgłoszenie nr 15 244 742

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie R 1427/2018-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zostało oddalone odwołanie;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — adp Gauselmann/EUIPO — Gameloft (City Mania)**(Sprawa T-381/19)**

(2019/C 270/45)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* adp Gauselmann GmbH (Lubeka, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Gameloft SE (Paryż, Francja)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „City Mania” — zgłoszenie nr 15 936 339*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 kwietnia 2019 r. w sprawie R 976/2018-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie podstaw odwołania za uzasadnione i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; stwierdzenie istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd między kolidującymi znakami towarowymi, a w rezultacie — nakazanie odmowy rejestracji zgłoszonego znaku towarowego.
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą, jeśli weźmie udział w postępowaniu przed Sądem, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Turk Hava Yollari/EUIPO — Sky (skylife)**(Sprawa T-382/19)**

(2019/C 270/46)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Turk Hava Yollari AO (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat R. Almaraz Palmero)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Sky Ltd (Isleworth, Zjednoczone Królestwo)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego skylife — rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 898 322*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 kwietnia 2019 r. w sprawie R 880/2018-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zobowiązanie EUIPO do potwierdzenia ważności spornej międzynarodowej rejestracji znaku towarowego nr 898 322 dla wszystkich zarejestrowanych towarów i usług z klas 39 i 41;
- obciążenie EUIPO oraz interwenienta, Sky Limited, kosztami postępowania przed Sądem oraz kosztami postępowania przed Czwartą Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2019 r. — CI i in./Parlament i Rada**(Sprawa T-383/19)**

(2019/C 270/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CI, CJ, CK, CL i CN (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/592 z dnia 10 kwietnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1806 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania, w tym kosztami adwokackimi do wysokości 5000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez rozporządzenie (UE) 2019/592 praw nabytych wynikających z obywatelstwa europejskiego.

W pierwszej kolejności skarżący twierdzą, że Parlament i Rada naruszyły ich prawo do życia prywatnego i rodzinnego, ponieważ żyją oni od ponad piętnastu lat w innym państwie członkowskim Unii, z którym łączą ich ściśle więzy: niektórzy mają małżonka i dzieci będące obywatelami innego państwa członkowskiego lub posiadają w nim nieruchomości.

W drugiej kolejności skarżący twierdzą, że zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę równości, ponieważ uznaje ono ustanie praw, jakie wywodzą oni z ich obywatelstwa europejskiego, nie dokonując żadnego rozróżnienia pomiędzy obywatelami podlegającymi zasadzie zniesienia ich prawa do głosowania po piętnastu latach zamieszkiwania poza Zjednoczonym Królestwem a innymi obywatelami.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez zaskarżone rozporządzenie statusu Gibraltaru, ponieważ odniesienie w zaskarżonym rozporządzeniu do Gibraltaru jako do „kolonii Korony Brytyjskiej” może stworzyć klimat, który nie sprzyja pojednaniu między Hiszpanią a Zjednoczonym Królestwem, ze szkodą dla praw mieszkańców Gibraltaru.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zwolnienia z obowiązku wizowego przyznanego obywatelom brytyjskim przez rozporządzenie 2018/1240 z tego względu, że skarżący będą musieli ubiegać się o zezwolenie na podróż ETIAS i że istnieje zatem możliwość, iż wydanie tego zezwolenia zostanie im odmówione.
-

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Mazzone/Parlament**(Sprawa T-385/19)**

(2019/C 270/48)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Antonio Mazzone (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłużnie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Puigdemont i Casamajó i Comín i Oliveres/Parlament**(Sprawa T-388/19)**

(2019/C 270/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Carles Puigdemont i Casamajó (Waterloo, Belgia); Antoni Comín i Oliveres (Waterloo) (przedstawiciele: adwokat P. Bekaert, B. Emmerson QC, adwokaci G. Boye i S. Bekaert)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu odmawiającej skarżącym dostępu do specjalnej służby recepcyjnej utworzonej dla wybranych posłów do Parlamentu Europejskiego oraz instrukcji Przewodniczącego Parlamentu z dnia 29 maja 2019 r., która uniemożliwiła im złożenie pisemnego oświadczenia wymaganego na podstawie art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, potwierdzonej pismem Przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 czerwca 2019 r. bez podstawy prawnej, o nieuwzględnieniu ogłoszonych oficjalnie przez Hiszpanię wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2019 r. oraz późniejszej decyzji o uwzględnieniu innej i niepełnej listy posłów wyłonionych w wyborach, przekazanej w dniu 17 czerwca 2019 r. przez władze hiszpańskie, która nie obejmuje skarżących;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu o uznaniu komunikatu hiszpańskiej komisji wyborczej z dnia 20 czerwca 2019 r. za równoznaczny z pozbawieniem skuteczności poświadczenia o uzyskaniu przez skarżących wyboru do Parlamentu Europejskiego, które stanowi niezgodne z prawem stwierdzenie wakatu, a tym samym narusza z winy Parlamentu art. 13 aktu wyborczego z 1976 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, potwierdzonej pismem Przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 czerwca 2019 r. bez podstawy prawnej, odmawiającej zagwarantowania skarżącym, zgodnie z art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, prawa do zasiadania w Parlamencie i w jego organach oraz do korzystania z pełni związanych z tym praw od dnia pierwszego posiedzenia do czasu wydania orzeczenia w sprawie sporów wniesionych zarówno do Parlamentu, jak i do hiszpańskich organów sądowych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Przewodniczącego Parlamentu, potwierdzonej pismem Przewodniczącego Parlamentu z dnia 27 czerwca 2019 r. bez podstawy prawnej, odmawiającej skarżącym prawa do korzystania z przywilejów i immunitetów na podstawie art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, zgodnie z art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania i zasądzenie od strony pozwanej, na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE, odszkodowania za poniesioną szkodę: utratę miesięcznego wynagrodzenia należnego posłom do Parlamentu Europejskiego oraz symbolicznego 1 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Parlamentu odmawiająca skarżącym dostępu do specjalnej służby recepcyjnej utworzonej dla nowo wybranych posłów do Parlamentu Europejskiego oraz instrukcja Przewodniczącego Parlamentu z dnia 29 maja 2019 r. naruszają art. 20, 21 i art. 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Parlamentu o nieuwzględnieniu ogłoszonych oficjalnie przez Hiszpanię wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2019 r. oraz późniejszej decyzji o uwzględnieniu innej i niepełnej listy posłów wyłonionych w dniu 20 czerwca 2019 r. przekazanej przez władze hiszpańskie, która nie obejmuje skarżących, narusza art. 12 aktu wyborczego z 1976 r. i art. 3 ust. 2 decyzji Rady Europejskiej 2018/937 ⁽¹⁾ w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja Parlamentu o uznaniu komunikatu hiszpańskiej komisji wyborczej z dnia 20 czerwca 2019 r. za równoznaczny z pozbawieniem skuteczności poświadczenia o uzyskaniu przez skarżących wyboru do Parlamentu Europejskiego stanowi niezgodne z prawem stwierdzenie wakatu, które narusza z winy Parlamentu art. 13 aktu wyborczego z 1976 r., a tym samym narusza art. 6 ust. 2, art. 8 i 13 aktu wyborczego z 1976 r. w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja Parlamentu odmawiająca zagwarantowania skarżącym, zgodnie z art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, prawa do zasiadania w Parlamencie i w jego organach oraz do korzystania z pełni związanych z tym praw od dnia pierwszego posiedzenia do czasu wydania orzeczenia w sprawie sporów wniesionych zarówno do Parlamentu, jak i hiszpańskich organów sądowych narusza art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego oraz art. 5 ust. 1 i art. 12 aktu wyborczego z 1976 r. w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja Przewodniczącego Parlamentu odmawiająca skarżącym prawa do korzystania z przywilejów i immunitetów na podstawie art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej narusza art. 5 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, art. 6 ust. 2 aktu wyborczego z 1976 r. i art. 9 wspomnianego protokołu w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.

⁽¹⁾ Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2018/937 z dnia 28 czerwca 2018 r. ustanawiająca skład Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2018, L 1651, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Coppo Gavazzi/Parlament

(Sprawa T-389/19)

(2019/C 270/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Maria Teresa Coppo Gavazzi (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;

- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy aktu, którym Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności skarżącej w następstwie wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. uchwały nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei Deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy) i nakazał odzyskanie zapłaconej kwoty, wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi brak właściwości organu, który wydał akt, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i wynikającego z tego naruszenia art. 41 karty praw podstawowych.
 - Skarżąca twierdzi w tym względzie, że komunikat Parlamentu Europejskiego jest niezgodny z prawem, ponieważ ciążą na nim poważne i oczywiste braki o charakterze przede wszystkim proceduralnym, a w szczególności okoliczność, że decyzję wydała Dyrekcja Generalna ds. Finansów, nie zaś Prezydium Parlamentu Europejskiego, jak przewiduje art. 11a ust. 6 i art. 25 ust. 3 Regulaminu Parlamentu Europejskiego. Zdaniem skarżącej komunikat nie wskazuje w sposób wystarczający powodów, dla których został przyjęty i które powodują automatyczne stosowanie włoskiej uchwały.
2. W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi brak podstawy prawnej zaskarżonego aktu i naruszenie prawa przy wykładni art. 75 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego.
 - Skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jako podstawę prawną błędnie wskazuje załącznik III do Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego („przepisy ZKDP”) i art. 75 Przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego („przepisów wykonawczych do statutu”). Instytucja emerytalna przewidziana w przepisach ZKDP wygasa w dniu 14 lipca 2009 r., wraz z wejściem w życie Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Co się tyczy art. 75 przepisów wykonawczych do statutu, który przywołuje załącznik III do ZKDP, to nie upoważnia on Parlamentu Europejskiego do przyjęcia środka takiego jak zaskarżony środek.
3. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że komunikat wyraźnie narusza zastrzeżenie prawne ustanowione w art. 75 ust. 2 przepisów wykonawczych do statutu, odnoszącym się wyraźnie do warunków przewidzianych w prawie krajowym, co wyklucza znaczenie wewnętrznych uchwał izby deputowanych państwa członkowskiego.
 - Skarżąca twierdzi, że zmiany, o których mowa w uchwale nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei Deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy), nie zostały przyjęte w drodze ustawy państwowej, lecz w drodze zwykłej uchwały prezydium izby deputowanych.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi oczywiste naruszenie ogólnych zasad prawa europejskiego, takich jak zasada pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań, ochrony praw nabytych i zasady równości.
 - Skarżąca twierdzi, że zaskarżona uchwała poważnie narusza zaufanie pokładane przez byłych posłów w nienaruszalności już nabytych praw, a także oczekiwania wynikające z ram regulacyjnych obowiązujących w czasie trwania ich mandatu. Ponadto znaczne obniżenie świadczeń ekonomicznych należnych byłym posłom na podstawie uprzednio obowiązujących uregulowań nie jest poparte żadnymi odpowiednimi lub nadrzędnymi względami prawnymi, jak przewiduje orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Muscardini/Parlament**(Sprawa T-390/19)**

(2019/C 270/51)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Cristiana Muscardini (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19 Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. –Vinci/Parlament**(Sprawa T-391/19)**

(2019/C 270/52)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Luigi Vinci (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;

- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Mantovani/Parlament

(Sprawa T-392/19)

(2019/C 270/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Agostino Mantovani (Brescia, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Iccrea Banca/SRB**(Sprawa T-400/19)**

(2019/C 270/54)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Iccrea Banca SpA, Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: P. Messina, F. Igrò i A. Dentoni Litta, avvocati)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

A) Tytułem głównym:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2019/10 z dnia 16 kwietnia 2019 r., a w odpowiednim przypadku jej odpowiednich załączników, jak również wszystkich ewentualnych późniejszych decyzji Jednolitej Rady, również tych nieznanych, na których oparł się Banca d'Italia przy przyjmowaniu decyzji nr 0543938/19 z dnia 24 kwietnia 2019 r. oraz nr 0733800/19 z dnia 7 czerwca 2019 r.;
- nakazanie zapłaty odszkodowania na rzecz Iccrea Banca z tytułu szkody wyrządzonej przez Jednolitą Radę przy ustalaniu składek należnych od strony skarżącej, polegającego na zwrocie kwot pobranych przez stronę skarżącą.

B) Tytułem pomocniczym, na wypadek braku uwzględnienia roszczeń głównych:

- stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 1 lit. a) i f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (¹), ponieważ narusza on podstawowe zasady prawa wspólnotowego, a w szczególności zasady równości, niedyskryminacji i proporcjonalności ustanowione w art. 2 TUE, w sposób, w jaki interpretuje je orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

C) W każdym przypadku — o obciążenie Jednolitej Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2019/10 z dnia 16 kwietnia 2019 r. wraz z odpowiednimi załącznikami, a także przeciwko wszystkim jej późniejszym decyzjom w tym przedmiocie, również nieznanym, które ustaliły w stosunku do strony skarżącej wysokość składek z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku dochodzenia, błędnej oceny stanu faktycznego, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 lit. a) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasady niedyskryminacji i dobrej administracji.

— W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że Jednolita Rada błędnie zastosowała art. 5 lit. a) rozporządzenia 2015/63 przy ustalaniu składek należnych od strony skarżącej, ponieważ nie uwzględniła pasywów wewnątrz grupy.

2. Zarzut drugi dotyczy braku dochodzenia, błędnej oceny stanu faktycznego, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 lit. f) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.

— W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że Jednolita Rada w sposób błędny zastosowała art. 5 lit. f) rozporządzenia 2015/63, powodując sytuację podwójnego naliczenia.

3. Zarzut trzeci dotyczy bezprawności zachowania organu Unii i odpowiedzialności pozaumownej z art. 238 TFUE.

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że zachowanie Jednolitej Rady zawiera wszelkie elementy wymagane od zawsze przez orzecznictwo europejskie dla wspomnianego zarzutu, to znaczy: bezprawność zachowania zarzucanego instytucjom, rzeczywiste istnienie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy wspomnianym zachowaniem a podnoszoną szkodą.

4. Zarzut czwarty, pomocniczo i na wypadek, dotyczący naruszenia zasady skuteczności i równego traktowania oraz związanego z tym braku zastosowania rozporządzenia 2015/63.

— W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że ewentualne porównanie pomiędzy wspomnianym rozporządzeniem a sytuacją strony skarżącej naruszałoby zasady wymienione w pkt 4, ponieważ istnieją podmioty znajdujące się w tej samej sytuacji faktycznej co Iccrea, do których znajdują zastosowanie zmniejszenia składek, co wiąże się z pogorszeniem sytuacji prawnej strony skarżącej i odmiennym traktowaniem sytuacji podobnych.

(¹) Dz.U. 2015, L 11, s. 44.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL